

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.269 van 6 januari 2003
in de zaak A. 82.502/IX-1644.**

In zake : Jean-Paul RILLAERT,
wonende te LINKEBEEK,
Beukenstraat 66 bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Paul RILLAERT op 13 februari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 24 november 1998 waarbij hij, in toepassing van artikel 3-C, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen, met ingang van 1 januari 1999 definitief op pensioen wordt gesteld wegens lichamelijke ongeschiktheid;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BLYWEERT die, loco advocaat J. DE SMET verschijnt voor verzoeker, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Verzoeker Jean-Paul RILLAERT is sinds 27 juni 1968 opgenomen in de rijkswacht. Op 26 juni 1981 wordt hij benoemd in de graad van eerste wachtmeester. Vanaf 27 maart 1995 is hij werkzaam in de rijkswachtbrigade van Tervuren.

1.2. Op 8 mei 1996 stelt de directeur-personeel van het rijkswacht-district Leuven aan de commandant van de groep Brabant-Brussel voor verzoeker bij ordemaatregel uit de brigade Tervuren te verwijderen omdat er “ernstige problemen in verband met de werksfeer te verwachten (zijn)”.

Op 4 juni 1996 deelt de directeur-personeel van de groep Brabant-Brussel aan verzoeker mee dat hij besloten heeft hem “in (zijn) belang en in het belang van de dienst” vanaf 5 juni 1996 ten bewarende titel voorafgaand te detacheren naar de staf van het district Leuven.

1.3. Op 4 juli 1996 deelt de directeur-personeel van het district Leuven aan de commandant van de groep Brabant-Brussel mee :

"2. Adviezen en beschouwingen.

a. Medisch/psychologische geschiktheid.

- (1) Een nieuw medisch/psychologisch onderzoek lijkt mij noodzakelijk (...)
- (2) Sedert uw beslissing tot voorafgaande detachering naar de Staf Dist LEUVEN (nota in Ref 3), is 1WM RILLAERT afwezig om gezondheidsredenen (...)
- (3) In verband met zijn medische geschiktheid en zijn dienstvrijstellingen sedert 05 JUN 96, heb ik een nota per fax verstuurd aan de controle-geneesheer, waarvan u een copie ter Info ontving (mijn Nr DPL/Pers/992/M DK 669 Privé dd 05 JUN 96).
Op 14 JUN 96 werd hij bij de controle-geneesheer geroepen, doch hieromtrent ontving ik geen feed-back vanwege de Med Dienst.

b. Op 10 JUN 96 heb ik in mijn bureau een gesprek gehad met 1WM RILLAERT :

- (1) Ik heb zijn standpunt aanhoord en hem vervolgens de zienswijze van het Comdo Dist LEUVEN uitvoerig meegedeeld.
- (2) Tevens werden afspraken gemaakt betreffende de taken die hij zou uitvoeren tijdens zijn periode van voorafgaande detachering. Sedertdien is hij evenwel onafgebroken AGR.

3. Conclusie

- a. 1WM RILLAERT dient het voorrecht ontnomen te worden te mogen dienen in een Ter Bde (of gelijkgestelde eenheid). Een aangepaste, niet al te gespecialiseerde, administratieve of logistieke bediening moet haalbaar zijn.
- b. Vooraf dient hij een medisch/psychologisch geschiktheidsonderzoek te ondergaan.

4. voorstel.

Ik stel voor, in overleg met DPSI, DPB en de Med Dienst Gd, een oplossing (mutatie bij ordemaatregel) uit te werken, in het belang van de Gd en van 1WM RILLAERT zelf".

1.4. Op 30 oktober 1996 vraagt de eenheidscommandant van verzoeker een controleonderzoek van verzoeker, die "reeds enkele maanden afwezig is om gezondheidsredenen".

Dat controleonderzoek leidt tot het 9 december 1996 gedagtekend bericht vanwege de raadgevend geneesheer van het medisch departement van de Generale Staf dat verzoeker "momenteel in AM5 (blijft)". Er wordt ook gesteld :

"Dat veronderstelt dat betrokkene slechts geschikt is voor het uitvoeren van administratieve en logistieke taken, in geen geval Ops opdrachten (mag geen voertuigen van de Gd besturen). Zijn medisch profiel zou eventueel veranderd kunnen worden vanaf Apr 97. Betrokkene is volgens mij geschikt om zijn werk te hervatten vanaf 16 Dec 96".

1.5. Op 18 december 1996 komt de directeur-personeel van de groep Brabant-Brussel, rekening houdend met het voorstel van de districtscommandant en het advies van de raadgevend geneesheer en na kennis genomen te hebben van de verweerschriften van verzoeker, tot het besluit "dat het ten eerste aangewezen is, zowel in het belang van betrokkene gezien zijn medische toestand als in het belang van de dienst, (verzoeker) mutatie te laten maken naar een administratieve bediening buiten de (territoriale eenheden)".

Die beslissing wordt, samen met het verweer van verzoeker, op 18 januari 1997 doorgezonden naar de directeur-generaal van het personeel.

Verzoeker blijft inmiddels afwezig wegens gezondheidsredenen.

1.6. Op 20 oktober 1997 deelt de eenheidscommandant van de dienst controlegeneeskunde van de Generale Staf mee :

“Op medisch vlak is volgens mijn inziens de betrokken(e) persoon niet meer geschikt om zijn functie als Rijkswachter uit te oefenen. Daarom stel ik voor de procedure Model 5 in te zetten en te richten aan de Dir SMD Gd”.

De personeelsdirecteur van de groep Brabant-Brussel besluit op 6 november 1997 dat hij aan de medische dienst zal voorstellen verzoeker te onderzoeken “en het medisch attest model 5 op te stellen”.

1.7. Op 17 december 1997 stelt de medische dienst het “model 5- attest van medisch onderzoek (procedure MCGR) op”.

Er wordt vermeld dat verzoeker “aangetast is door 512-513-611 voortkomende van ziekte” -nummers die verwijzen naar bijlage 1 bij het koninklijk besluit van 5 november 1971 tot vaststelling van de keuringscriteria inzake medische geschiktheid voor de militaire dienst van de dienstplichtigen evenals voor de dienst van andere militairen en van het personeel van de rijkswacht- en dat verzoeker definitief “ongeschikt voor de dienst is”.

Op het bijgevoegd formulier “Medisch-sociale evaluatieschaal van zelfredzaamheid” wordt vermeld :

“ongeschiktheids criterium: 512-513-611
medische diagnose: depressie - epilepsie”.

Uit het eveneens bijgevoegde “Blad der Afwezigheden om Gezondheidsredenen” blijkt dat verzoeker tussen 5 juni 1996 tot 12 november 1996 en vanaf 16 december 1996 met verlof om gezondheidsredenen is.

1.8. Op 13 januari 1998 deelt de directeur van het personeelsbeheer van het Algemeen Commando aan de commandant van het district Leuven mee dat verzoeker met toepassing van artikel 18 van het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, definitief lichamelijk ongeschikt tot de dienst bevonden is en dat zijn dossier dringend aan de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform (MCGR) overgelegd moet worden.

1.9. Op 24 maart 1998 wordt het dossier van verzoeker aan de MCGR overgemaakt.

Uit de 10 juni 1998 gedagtekend medische onderzoeksverslagen van het departement “medische specialiteiten” van het Militair Hospitaal blijkt dat verzoeker “definitief ongeschikt verklaard moet worden volgens crit. 513”, dat hij op de criteria 511 en 512 “geschikt” is en dat hij “geschikt (is) crit 611 maar ACO”.

Op 7 juli 1998 onderzoekt de MCGR de zaak. Zij besluit, met verwijzing naar het motief “onderliggende persoonlijkheidsstoornis”, dat verzoeker op grond van het criterium 513 ongeschikt voor de dienst is, dat deze ongeschiktheid definitief is in de zin van de wet van 14 februari 1961, dat de graad van zelfredzaamheid minder dan 12 punten is en dat verzoeker geen recht heeft op het forfaitair pensioensupplement volgens artikel 134 van de wet van 26 juni 1992.

1.10. Verzoeker tekent beroep aan tegen dat besluit. Na onderzoek bevestigt de Militaire Commissie van Beroep voor Geschiktheid en Reform (MCBGR) op 21 oktober 1998 het besluit van 7 juli 1998.

Het proces-verbaal van de bijeenkomst van de commissie luidt als volgt :

“DE COMMISSIE :
na inzage van het dossier en na verschijnen van belanghebbende,
rekening houdend met de keuringscriteriatafel van het koninklijk besluit van
5 november 1971,
BEVESTIGT, de in eerste aanleg getroffen beslissing,
BESLIST
dat hij/zij DEFINITIEF ONGESCHIKT is voor de dienst, in toepassing van
Art. 117 Par 2. van de wet van 14 februari 1961.
Het verlies van de graad van zelfredzaamheid, volgens het M.B. van 30 juli
1987, werd vastgesteld op MINDER DAN 12 punten. Belanghebbende heeft
GEEN RECHT op het forfaitair pensioensupplement volgens Art. 134 van de
wet van 26 juni 1992.
KEURINGSCRITERIA : 513
MOTIVERING : Onderliggende persoonlijkheidsstoornis”.

1.11. Met het bestreden koninklijk besluit nr. 507 van 24 november 1998 wordt verzoeker met toepassing van artikel 3-C, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen op datum van 1 januari 1999 ten definitieve titel op pensioen gesteld wegens lichamelijke ongeschiktheid. Het besluit bevat de volgende overwegingen :

"Gelet op de samengeordende wetten op de militaire pensioenen van
11 augustus 1923, inzonderheid op artikel 3, littera C;
Gelet op de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale
vooruitgang en financieel herstel, inzonderheid op artikel 117;
Gelet op de wet van 2 augustus 1962 betreffende de rust- en overlevings-
pensioenen, inzonderheid op artikel 1, 3°;

Gelet op de wet van 17 juni 1971 tot wijziging van de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen, van de wet van 27 juli 1962 tot vaststelling van het minimum bedrag van zekere rust- en overlevingspensioenen ten laste van de Openbare Schatkist en van andere wetten betreffende deze pensioenen;

Gelet op de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het operationeel korps van de rijkswacht, gewijzigd bij de wetten van (...), inzonderheid op de artikelen 1 en 30-1°;

Gelet op het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 betreffende de militaire commissie van beroep voor geschiktheid en reform, inzonderheid op artikel 4;

Gelet op het proces-verbaal van de militaire commissie van beroep voor geschiktheid en reform van 21 oktober 1998";

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat het bestreden koninklijk besluit "helemaal niet gemotiveerd is, evenmin als het proces-verbaal van de militaire commissie voor geschiktheid en reform of het proces-verbaal van de militaire commissie van beroep voor geschiktheid en reform";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt: een beslissing wordt afdoende gemotiveerd door het bijvallen van een voorbereidend stuk, op voorwaarde dat dit stuk zelf afdoende gemotiveerd is, dat het ter kennis van de bestuurde is gebracht en dat er zich in het dossier geen tegenstrijdige stukken bevinden; overeenkomstig de artikelen 2, 2°, en 4 van het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 betreffende de militaire commissies voor geschiktheid en reform, moet de MCGR -in eerste aanleg- en MCBGR -in graad van beroep- uitspraak doen over de definitieve lichamelijke ongeschiktheid alvorens de beroepsmilitairen en de rijkswachters in toepassing van artikel 2-A-4°, of 3-C, van de gecoördineerde wetten op de militaire pensioenen op reform of op anciënniteitspensioen worden gesteld; in dit geval verwijst het bestreden besluit in de aanhef naar de op 13 november 1998 ter kennis van verzoeker gebrachte beslissing van de commissie van beroep waarin vermeld is dat hij, wegens een "onderliggende persoonlijkheidsstoornis", op grond van het criterium 513 van de keuringstabel gevoegd bij het koninklijk besluit van 5 november 1971 tot vaststelling van de keuringscriteria inzake medische geschiktheid voor de militaire dienst van de dienstplichtigen evenals voor de dienst van de andere militairen en van het personeel van de rijkswacht, ongeschikt is voor de dienst en dat die ongeschiktheid definitief is in de zin van artikel 117, § 2, van de wet van 12 februari 1961; het keuringscriterium 513 biedt aan de geneesheren, bij het vaststellen van de ongeschiktheid, "niet de minste appreciatiebevoegdheid" en daarom kon de MCBGR ermee "volstaan

te verwijzen naar een reglementaire bepaling of een overweging van meer algemene aard”; daaruit volgt dat verzoeker “wist of moest weten dat hij na medisch onderzoek ongeschikt was bevonden als rijkswachter doordat hij leed aan een aandoening met identificatienummer 513, meer bepaald een onderliggende persoonlijkheidsstoornis”, hij kende dus de motieven van het bestreden besluit en als zodanig kan hij zich thans niet meer nuttig op de schending van de formele motiveringswet beroepen;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat geen van de stukken naar dewelke de verwerende partij verwijst -noch de stukken opgesteld door de controlegeneesheren, noch de administratieve stukken opgemaakt door de MCBGR- een motivering bevat; dat hij daar nog aan toevoegt dat de procedure niet opgestart is omdat hij zou lijden aan een onderliggende persoonlijkheidsstoornis, maar dat hij tot oktober 1997 het voorwerp heeft uitgemaakt van een procedure van mutatie bij ordemaatregel, waarbij zelfs gesteld werd dat een medisch onderzoek overbodig was;

2.4.1. Overwegende dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen het bestuur ertoe verplicht in de beslissing zelf de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan een beslissing ten grondslag liggen; dat krachtens artikel 3 van de wet die motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen dat zij de betrokkene in staat moet stellen uit te maken op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing genomen is;

Overwegende dat, wanneer een beslissing zelf de vereiste redengeving niet bevat, zij toch nog rechtsgeldig gemotiveerd is indien zij verwijst naar een voorbereidende beslissing op voorwaarde dat die voorbereidende beslissing zelf afdoende gemotiveerd is, dat zij ter kennis van de betrokkene is gebracht, dat het eindbesluit daarop voortbouwt en dat er geen stukken bestaan die de beslissing-nemende overheid tot een andere beslissing konden brengen;

2.4.2. Overwegende in dit geval, dat het bestreden besluit in zijn preambule verwijst naar de reglementaire bepalingen die de voorwaarden vaststellen op grond waarvan een lid van de rijkswacht wegens lichamelijke ongeschiktheid definitief ongeschikt kan worden verklaard en op anciënniteitspensioen geplaatst; dat daarmee de rechtsgrond van het bestreden besluit wordt aangegeven; dat het bestreden besluit vervolgens verwijst naar het proces-verbaal van de MCBGR van 21

oktober 1998, dat met een aangetekende zending van 13 november 1998 ter kennis van verzoeker gebracht is en waarin gesteld wordt dat hij, rekening houdend met de keuringscriteria vermeld in het koninklijk besluit van 5 november 1971, meer bepaald het keuringscriterium 513, wegens een onderliggende persoonlijkheidsstoornis definitief ongeschikt is voor de dienst; dat daarmee de feitelijke grondslag van het bestreden besluit wordt aangegeven; dat verzoeker niet aantoont -zelfs niet beweert- dat in de loop van het besluitvormingsproces documenten zouden geredigeerd zijn die de verwerende partij tot een ander besluit hadden kunnen brengen;

2.4.3. Overwegende, wat het afdoende karakter van die motivering betreft, dat het proces-verbaal van 21 oktober 1998 van MCBGR uitdrukkelijk verwijst naar het keuringscriterium 513 van het koninklijk besluit van 5 november 1971, en dat daar de bijkomende motivering “onderliggende persoonlijkheidsstoornis” wordt aan toegevoegd; dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 5 november 1971 bepaalt dat de ziekten en lichaamsgebreken die aanleiding geven tot ongeschiktheid voor de dienst van het personeel van de rijkswacht worden vastgesteld in de tabel gevoegd in bijlage bij dat besluit; dat in de rubriek ‘Algemeenheden’ van de bijlage (punt 3) bepaald is dat de tabel en de bijhorende “bijkomende preciseringen en onderrichtingen” een “gebiedend karakter” hebben; dat de rubriek nr. 513 van de tabel, “de psychopathieën”, die blijkens de aanstipping in kolom 10 van de tabel van toepassing is op het personeel van de rijkswacht, als aanvullende verklaring en instructie vermeldt :

“Onder de psychopathie verstaat men iedere gesystematiseerde toestand die gepaard gaat met crisissen van psychastenie, met intellectuele, emotieve of morele onevenwichtigheid, met cyclothymie, met obsessietoestanden, met angstreacties, met aanvallen van gekarakteriseerde impulsiviteit, met zwerfdrang, met blijvende ongedisciplineerdheid, met diepe amoraliteit, met seksuele perversie, met alcoholisme, met toxicomanie, met vroegtijdige en recidiverende delinquentie, enz.

Komen insgelijks onder deze rubriek : de gevallen van karakterieel infantilisme; d.w.z. de gevallen, die, ondanks een voldoende intellectueel niveau en zonder dat daarbij wel omschreven psychopatische manifestaties blijken te bestaan, een tekort vertonen in hun affektieve en emotionele evolutie waardoor aanpassing aan de omstandigheden eigen aan het militair leven niet mogelijk blijkt”.

Overwegende dat de verwerende partij er niet toe verplicht was aan verzoeker een uiteenzetting te geven over de inhoud van de reglementaire bepalingen die ertoe moesten leiden dat de medische vaststellingen die over hem waren gemaakt tot zijn oppensioenstelling dienden te leiden; dat de in het proces-verbaal van de MCBGR vermelde gegevens wel degelijk op verzoekers persoonlijke situatie

toegespitst zijn en dat zij hem in staat stelden zich met kennis van zaken tegen het bestreden besluit te verzetten; dat de verwerende partij heeft voldaan aan de vereisten die de formele motiveringswet haar oplegden;

2.4.4. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, doordat die bepaling administratieve rechtscolleges ertoe verplicht hun uitspraken met redenen te omkleden, terwijl in dit geval vastgesteld moet worden dat noch het bestreden koninklijk besluit noch de processen-verbaal van de Commissies van Geschiktheid en Reform -die enkel vaststellen dat de onderliggende persoonlijkheidsstoornis de reden zou zijn voor de geschiktheid tot de dienst- een motivering bevatten;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar memorie van antwoord terecht op antwoordt dat artikel 149 van de Grondwet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen, terwijl noch de MCGR, noch de MCBGR administratieve rechtscolleges zijn en terwijl het bestreden besluit uitgaat van een orgaan van het actief bestuur; dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van zijn rechten van verdediging doordat hij tijdens de zittingen van de militaire commissies meermaals gevraagd heeft de feitelijke toestand waarin hij zich bevond te onderzoeken, maar dat zulks telkens geweigerd is om reden dat de commissies alleen de medische toestand van de betrokkene onderzoeken;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt: de rechten van verdediging moeten enkel in tuchtzaken nageleefd worden; in dit geval heeft de korpscommandant van verzoeker op 24 maart 1998 aan de voorzitter van de MCGR gevraagd om uitspraak te doen over de lichamelijke geschiktheid van verzoeker aangezien de medische dienst verzoeker definitief ongeschikt verklaard had voor de dienst en deze ongeschiktheid van aard was om een langere afwezigheid mee te brengen dan deze waarop het personeelslid nog aanspraak zou kunnen maken; de MCGR en de MCBGR kunnen, overeenkomstig de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 5 oktober 1959, met het oog op de oppensioenstelling van verzoeker, alleen uitspraak doen over de definitieve lichamelijke

ongeschiktheid van verzoeker, zonder daarbij de “feitelijke toestand” die aan de basis van de medische toestand zou kunnen liggen in aanmerking te nemen;

4.3.1. Overwegende dat de MCBGR tot de ongeschiktheid van verzoeker heeft besloten in het kader van haar opdracht -bepaald in artikel 2, 2°, juncto artikel 4, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 betreffende de Militaire Commissies voor Geschiktheid en Reform- om zijn definitieve lichamelijke ongeschiktheid vast te stellen met het oog op zijn oppensioenstelling; dat de keuringscriteria die de commissies te dien aanzien moeten onderzoeken en die vermeld zijn in het koninklijk besluit van 5 november 1971, betrekking hebben op de medische geschiktheid van de betrokkene; dat de commissies, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, 2°, van het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 beslissen over de medische geschiktheid van de betrokkene voor de dienst, geen bijkomende uitspraak doen over het verband tussen de ziekte of het gebrek en de dienst;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 zelf de wijze bepaalt waarop de betrokkene zich voor de commissie kan verdedigen, met name door er in persoon te verschijnen en zich daar door een raadsman te laten bijstaan; dat, blijkens het proces-verbaal van 23 oktober 1998, verzoeker in persoon en met bijstand van zijn advocaat voor de MCBGR verschenen is; dat daarmee zijn rechten van verdediging, zoals ze georganiseerd zijn door het koninklijk besluit van 5 oktober 1959, geëerbiedigd zijn;

4.3.2. Overwegende dat verzoeker in het middel niet zozeer betwist dat hij niet gehoord is, maar wel dat de MCBGR geen rekening gehouden heeft met zijn vraag om oog te hebben voor de feitelijke omstandigheden waarin hij diende te werken; dat, los van de vaststelling dat die problematiek geen betrekking heeft op de miskennis van zijn rechten van verdediging -eerder op de verwerping van zijn argumentatie en dus op inhoud van de beslissing van de Commissie van Beroep-, de opdracht van de commissie in het geval van verzoeker beperkt was tot het onderzoek van zijn medische geschiktheid als zodanig; dat het onderzoek van de feitelijke omstandigheden die het ziektebeeld mogelijk hebben kunnen doen ontstaan of beïnvloeden daarbij geen enkele rol speelt; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.